

Drága mulatság Salvus vízben fürödni

A hír, miszerint hiánycikk a bükkszéki gyógyvíz, Zagya József alpolgármester és Klinger János, a Salvus Kft. tulajdonosa és ügyvezető igazgatója szerint nem igaz.

KERESZTÉNY GABRIELLA

Az viszont igaz, hogy megszaporodtak a jó nevű (salvus latinul menedéket, oltalmat jelent) palackos gyógyvizet forgalmazó cég elleni önkormányzati feljelentések. Öt évvel ezelőtti magánosítása óta a bükkszéki kutak körüli perpatvarok legalább olyan mélyről buzognak fel, mint az egykori olajfúrás nyomán 1938-ban felszínre tört negyvenfokos víz, amelyet gyógyvízként 1954-től hasznosítanak.

A kutak egyébként soha nem voltak községi tulajdonban. Évtizedekig egy állami cég, a Vízkutató- és Fúró Vállalat termelte ki és forgalmazta a gyógyvizet, majd a részvénytársasággá alakult VIKUV – miután többször is fölkínálta, ám megvételére a bükkszéki önkormányzatnak nem volt elegendő pénz – hetvenmillió forintért eladta a pillisszentiváni székhelyű Salvus Kft.-nek. A községi tulajdonú egykori palackozókat már a vízkutató vállalat sem használta, a kft. pedig jelenleg tartálykocsikban elszállítva a gyógyvíz palackozását a Budapesti Szeszipari Vállalat telephelyén végzi.

A bükkszékiek szája ízét vélhetőleg nemcsak a számukra reménytelenül drága vétel keseríti meg évek óta, hanem az önkormányzat szerint indokolatlanul magas ár is, amit a pillisszentiváni cég kér a strandnak szolgáltatott gyógyvízért.

– Májustól szeptemberig 55 ezer köbméter vizet veszünk a cégtől, ami strandszezonban 21 millió forintba kerül – mondja Zagya József bükkszéki alpolgármester. – Mivel a fürdő bevétele még a negyvenmillió forintot sem éri el, elég drágán megfizetünk azért, hogy vendégeink Salvus vízben áztatják magukat.

Próbáltunk alkudozni, sőt, levelet írtunk a fogyasztóvédelmi tanácsshoz is, de Klinger úr vérbeli üzletember. Számításokkal igazolta, hogy a gyógyvíz kitermelése nekik ráfizetéses. Nem tudunk mit tenni: a Bükkszékre látogatókat a víz gyógyereje vonzza. Az üdülőkttől sem kérünk pénzt akkor, ha vízzel töltött kannákkal indulnak haza. A gyógyvízen alapuló turizmus meghatározza Bükkszék jövőjét. Úgy érezzük, ezzel a magánosítással pusztán üzleti szemponttá vált egy nemzeti kincs hasznosítása.

– És további viták forrásává is. Egy új rendelet előírja, hogy a gyógyvizet csak a helyszínen, a kúttól a lehető legrövidebb távolságon belül szabad palackozni. Klinger úr cégének tehát építenie kellene itt egy új palackozót, ő azonban a rendelet határidejének a meghosszabbítását kérte. Arra hivatkozik, hogy az építkezést gátolja az a strandon átvezető út, ami szerinte közút, szerintünk az önkormányzaté. A vendégek nyugalma miatt sem szeretnénk közúttá nyilvánítani. Nem arról van szó, hogy mi akadályozzuk a palackozó építését. Nekünk is jó lenne, mert munkát adna az embereknek. De a kft. szállításait strandszezonban csak meghatározott időpontokban engedélyezzük. A többi nyolc hónapban akkor közlekedhetnek a céges kocsik, amikor csak akarnak. Bükkszékre vonzaná a befektetőket a gyógyvíz. Szállodát is lehetne építeni. Akár a régi, jelenleg üresen álló bányászüdülőből is. Csakhogy a vállalkozókat elriasztja a bizonytalanság: kapnak-e a magántulajdonú gyógyvízből egyáltalán, és ha igen, mennyiért?

– A bükkszékiek sérelmének forrása egy tévesen értelmezett tulajdonosi érzület, amivel évek óta védekező álláspontra kényszerítenek minket – állítja Klinger János, a Salvus Kft. tulajdonosa. – Nem követtünk el semmit, csak megvettük a kutakat, baktériummal szennyezett állapotban. Ahhoz, hogy a szigorú jogszabályokat betartva üzemszerűen termelhessünk, nagyon sok pénzt költöttünk rájuk. Nem adhatjuk olcsóbban a vizet, mert a valós költségek ezt az árat indokolják. A Salvus egyébként szabadáras termék. Még

abba sem szólhatunk bele, a forgalmazó mennyiért terítik az országban. Megértem, hogy a falu annak idején a vízkutató vállalatától hozzánk képest szinte ingyen, köbméterenként talán ötven forintért kapta a Salvust. Ők lehettek nagyvonalúak, mert állami cég lévén senki nem kérte tőlük számon a jogszabályok betartását, senki nem kötelezte őket drága beruházásokra. Mi 390 forintot kérünk köbméterenként, viszont a nyugati határszelen lévő Bükfürdő közel ezer forintot fizet egy köbméter gyógyvízért.

– Hiányolom a vállalkozói szellemet az önkormányzatnál. Van egy értékes gyógyvizet strandjuk, amit évtizedek óta képtelenek gyógyfürdővé nyilvánítani. Holott ez kiváló befektetés volna, mert növelné a bevételeiket. Hiányolom a velünk való együttműködési készséget is. Mi Bükkszéken sok mindent szeretnénk megvalósítani, ami fellendítené az idegenforgalmat. Szívesen építenénk például fedett medencés gyógyszállodát is, ha megkapnánk hozzá a község támogatását. Ez nyilvánvalóan hasznos lenne a falunak is, hiszen a jelenlegi négy hónap helyett az idegenforgalmi szezon egész éven át tartana. De évek óta egyetlen levelünkre, egyeztetési vagy engedélyeztetési kérelmünkre sem érkezt az önkormányzattól egyértelmű válasz.

– Az új palackozó 60-70 millió forintba kerül. Megépítjük, hiszen uniós előírás, oda szól az engedélyünk, készen vannak a tervek. A határidő meghosszabbítására viszont nem volt szükségem, mert a rendelet öt év türelmi időt ír elő, és mi a türelmi időn belül befejezzük a munkát. A strandon átvezető út megítélése csak egyike azoknak a számomra érthetetlen vitáknak, amelyekkel a bükkszéki önkormányzatnál legfeljebb halmozódk a visszavont testületi határozatokat, de nem visznek előre semmit. Ennek ellenére készek vagyunk a kompromisszumra, de csak úgy, hogy az alapvető jogaink ne sérüljenek. Azt nem tudjuk, hogy a vállalkozókat mi riasztja el Bükkszékről, az egészen bizonyos, hogy kft.-nket eddig senki sem kereste meg, akinek a Bükkszéken megvalósítandó elképzeléseihez konkrét gyógyvízigénye lett volna.